

ISSN 1897-242X

Z KRASNEGO WZGÓRZA

PISMO PARAFII PW. NARODZENIA NMP W LUBASZU

Nr 2 (55) 2007

Fot. W. Jaškowiak

STYCZNIOWE KONCERTY KOŁĘD

Stowarzyszenie Chór Męski ARION z Kościana na Mszy św.

Orkiestra Dęta z MCK w Czarnkowie podczas Mszy św. w niedzielę 21 stycznia 2007 r.

Koncert Kolęd po zakończonej Eucharystii w niedzielę 14 stycznia 2007 r.

Orkiestrze towarzyszył duet Pań śpiewających kolędy

Stowarzyszenie Chór Męski ARION wraz z Dyrygentką i Akompaniaturką (pierwsza i druga od lewej)

Orkiestra Dęta koncertująca w kościele po zakończonej Eucharystii

Fot. W. Jaśkowiak

KRONIKA WYDARZEŃ PARAFIALNYCH

- W poniedziałek 8 stycznia br. w Gimnazjum im. ppłk. Zdzisława Orłowskiego w Lubaszu obchodzony był Dzień Patrona Szkoły, połączony ze złożeniem kwiatów pod Pomnikiem Powstańców na cmentarzu parafialnym. Niestety, w związku z wieloma obowiązkami duszpasterskimi, nie był obecny żaden kapłan z Parafii na wyżej wymienionej uroczystości.
- W niedzielę 21 stycznia br. gościliśmy w naszej Parafii Orkiestrę Dętą z MCK w Czarnkowie. Szczegółowa relacja wewnątrz numeru.
- Nasz Chór Parafialny „Jutrzenka” uczestniczył w niedzielę 21 stycznia br. w IV Powiatowym Przeglądzie Chórów, który odbył się w Trzciance i związany był ze śpiewem kołęd.
- Śpiewanie kołęd przy żłóbku dla dzieci, połączone z rozdaniem upominków tym wszystkim, którzy uczestniczyli aktywnie w Roratach, miało miejsce w niedzielę 21 stycznia br. o godz. 14³⁰.
- Z racji zakończonej peregrynacji obrazu Matki Bożej na ul. Nowej w Lubasz, mieszkańcy uczestniczyli we Mszy św. dziękczynnej na Nowennie w środę 24 stycznia br. Zebrali również na potrzeby Parafii ofiarę w wysokości 350 zł.
- W piątek 26 stycznia br. zakończyliśmy Odwiedziny Duszpasterskie „Kolędę”.
- Dzieci po raz ostatni w tym roku spotkały się na śpiewaniu kołęd w niedzielę 28 stycznia br., o godz. 14³⁰.
- W środę 31 stycznia br. skradziono z kościoła skarbonkę „Caritas”.
- Poświęcenie nowego Posterunku Policji w Lubasz, którego dokonał ks. Proboszcz, odbyło się w środę 31 stycznia br. o godz. 10⁰⁰.
- W piątek 2 lutego br. przeżywaliśmy Święto Ofiarowania Pańskiego i Światowy Dzień Życia Konsekrowanego. Siostry Służebniczki uczestniczyły tego dnia we Mszy św. odprawionej o godz. 10⁰⁰ w Katedrze Poznańskiej przez Księdza Arcybiskupa Metropolite Stanisława Gądeckiego wraz z Biskupami Pomocniczymi oraz Księżmi z zakonów i zgromadzeń zakonnych istniejących na terenie Archidiecezji.
- W święto Matki Boskiej Gromnicznej przypadające dnia 2 lutego br., na Mszy św. o godz. 18⁰⁰ śpiewał nasz

- Parafialny Chór „Jutrzenka”.
- Święto Ofiarowania Pańskiego zbiegło się z pierwszym piątkiem miesiąca. W związku ze spowiedzią na filiach młodzież klas trzecich Gimnazjum z Krucza i Jędrzejewa, po Mszach św. miała spotkanie przygotowujące do bierzmowania.
- Grupa młodzieży działająca przy naszej Parafii uczestniczyła w pierwszy piątek miesiąca we Mszy św. o godz. 20⁰⁰. Z racji Dnia Życia Konsekrowanego miała ona miejsce w kaplicy Sióstr Służebniczek w Lubasz.
- Wspomnienie św. Błażeja, patrona chorób gardła – przypadające w sobotę 3 lutego br., połączone było w naszej Parafii ze Mszą św. odprawioną o godz. 8⁰⁰ w kościele, po której pobłogosławione zostały świece – przy ich pomocy wierni przyjmowali specjalne błogosławieństwo.
- W sobotę 3 lutego br. odbyły się też następujące spotkania: ministrantów – podsumowujące kołędę oraz Krucjaty Eucharystycznej.
- W czwartek 8 lutego br. o godz. 19⁰⁰ odbyło się na probostwie spotkanie katechetów.
- W sobotę 10 lutego br. dzień swoich imienin obchodziła Siostra Przełożona z Domu Sióstr Służebniczek w Lubasz. O godz. 8⁰⁰ w kaplicy Sióstr odprawiona została Msza św. w intencji Solenizantki
- Światowy Dzień Chorego przeżywaliśmy w niedzielę 11 lutego br. w łączności ze Mszą św. o godz. 16⁰⁰. Podczas Eucharystii osoby starsze, chorzy, emeryci i renciści przyjęli sakrament namaszczenia chorych.
- We wspomnienie św. Walentego przypadające w środę 14 lutego br. Msze św. odprawiane były przy bocznym ołtarzu, noszącym tytuł tego świętego. O godz. 19⁰⁰ odprawiona została Msza św. dla młodzieży. Szczególne zaproszenie skierowane zostało do młodzieży przygotowującej się do sakramentu bierzmowania.
- Od 16 do 18 lutego br. młodzież z naszej Parafii uczestniczyła w specjalnie zorganizowanych dniach skupienia, odbywających się u Sióstr Felicjanek w Gębicach. Opiekę duchową sprawowała Siostra Klaudia oraz ks. Waldemar.

Redakcja

Od Redakcji

Oddając do rąk Czytelników kolejny numer naszego parafialnego pisma, pragniemy podzielić się kilkoma osiągnięciami oraz zwrócić uwagę na pewne kwestie.

Po pierwsze naszą ogromną radością, że zmiana formatu, szaty graficznej i tytułu naszej gazety, spotkała się z ogromnym zainteresowaniem i miłym przyjęciem. Każdego miesiąca wszystkie numery rozchodzą się w przysłowiowym mgnieniu oka. Poza tym pojawiają się głosy, sugerujące zwiększenie nakładu. Postaramy się sprostać temu wyzwaniu w miarę możliwości finansowych.

Drugim powodem do radości jest fakt zarejestrowania tytułu naszego czasopisma w Sądzie Okręgowym w Poznaniu. Było to konieczne ze względu na podjęte starania zmierzające do uzyskania międzynarodowego znormalizowanego numeru wydawnictw ciągłych (ISSN), ściśle związanego z danym tytułem. Informację o jego przyznaniu otrzymaliśmy z Biblioteki Narodowej w Warszawie w dniu 5 lutego br. Dzięki temu nasze pismo jest wiecześnie udokumentowane, a każdy kolejny numer przekazywany do wspomnianej Biblioteki, umieszczany jest w bibliografii narodowej. To z kolei stanowi dokument dla historyków oraz badaczy naszej kultury, jak również informację wydawniczą dla odbiorców zagranicznych. W ten sposób też staje się pewną formą reklamy naszego regionu i Sanktuarium.

W najbliższym czasie zamierzamy przystąpić do Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Prasy Parafialnej z zarządem głównym w Warszawie. O efektach będziemy pisali na bieżąco.

Podjęte a opisane wyżej starania, zawsze mobilizują i podnoszą poprzeczkę współredagujących. Wymagają też większego wysiłku i pomysłowości, co przyczynia się w ogólnym rozrachunku do poprawy jakości naszego miesięcznika. Dlatego w tym miejscu zwracamy się z prośbą do wszystkich Czytelników, o wyrażanie wszelkich swoich uwag i sugestii, mających służyć dalszemu rozwojowi „Z Krasnego Wzgórza”. Będziemy również wdzięczni za wszystkie informacje – szczególnie historyczne, o Parafii i duszpasterzach, ale także o naszej Gminie i okolicach. Wielką radością będą też rozmaite stare fotografie, dotyczące poruszanych tematów czy przypominające dawne dzieje. Wierzmy, że w ten sposób wszyscy będziemy budowali wspólnie dobro, a jednocześnie przyczynimy się do zachowania tego co najwartościowsze i najpiękniejsze w naszej kulturze, także tej religijnej

Pozostaje nam już tylko życzyć wszystkim naszym Czytelnikom – stałym i okazjonalnym, miłej lektury.

Redakcja

Na pierwszej stronie okładki: św. Walenty – obraz z bocznego ołtarza św. Walentego, znajdującego się przy chrzcielnicy po prawej stronie kościoła.

WYWIAD Z DYRYGENTKĄ

W niedzielę 14 stycznia br. na Mszy św. o godz. 11³⁰ gościliśmy w naszej Parafii Chór Męski „Arion” z Kościana, który wykonał piękny koncert kolęd. Fotografie z tego wydarzenia znajdują się na drugiej stronie okładki. Poniżej natomiast zamieszczamy wywiad z Dyrygentką Chóru, panią Dorotą Maćkowiak – absolwentką Akademii Muzycznej w Poznaniu.

Czy może Pani przedstawić nam w kilku słowach Chór „Arion”?

Powiedzieć w kilku słowach o ponad 80-letniej działalności chóru to bardzo trudne, ale spróbuję. Zespół powstał jesienią 1924 r. z inicjatywy Stanisława Józefa Wojciechowskiego (organisty, kompozytora i dyrygenta) oraz kilku członków chóru kościelnego przy kościańskiej farze. Do roku 1951 chór prowadził sam założyciel czyli S. Wojciechowski.

Mężczyźni śpiewający w tym chórze od początku zyskali sobie aprobatę społeczeństwa kościańskiego i to nie tylko dzięki młodym, znakomitym w brzmieniu głosom członków, ale także dzięki umiejętnemu kierowaniu nim przez dyrygenta Wojciechowskiego a także dobranemu repertuarowi, który był niezwykle ambitny. Do roku 1939 czyli do rozpoczęcia drugiej wojny światowej, byli uznawani za jeden z najlepszych chórów męskich w Wielkopolsce.

Chór ten miał kilku bardzo zdolnych dyrygentów. Wspomniany już Stanisław Wojciechowski, następnie Tadeusz Emil Kościów od 1951 r., później Joanna Szwarz od 1987 r., a od stycznia 1989 do końca 2004 r. Zygmunt Cichocki.

Obecnie pełna i prawidłowa nazwa zespołu to Stowarzyszenie Chór Męski ARION. Jako stowarzyszenie ma on zatem osobowość prawną oraz posiada Zarząd, na czele którego od roku 2002 stoi Prezes – Jan Michalak.

Na dzień dzisiejszy chór nasz liczy dwudziestu ośmiu czynnych śpiewaków, ale ich liczba niestety nie wzrasta a maleje. Chętnych młodych mężczyzn – kontynuatorów uprawiania takiej dyscypliny muzycznej, wciąż brakuje.

Jakimi osiągnięciami chór może się poszczycić?

W okresie przedwojennym i w pierwszych latach po wojnie „Arion” koncertował z udziałem solistów scen poznańskich, wystawiał też jednoaktowe opery i operetki.

Inne sukcesy artystyczne to zdobycie Łańcucha Przechodniego na okręgowych zawodach śpiewaczych, a w 1971 r. czwartego miejsca na Ogólnopolskim Festiwalu Pieśni Partyzanckiej w Kraśniku Lubelskim. Chór jest także laureatem Nagrody Twórczej Miasta Kościana za 1986 i 1992 r.

Wśród odznaczeń i wyróżnień od Ministra Kultury i Sztuki, Wojewody Poznańskiego i Leszczyńskiego, od Polskiego Związku Chórów i Orkiestr – arioniści cenią sobie szczególnie uznanie miejscowych władz, w tym dyplomy honorowe „Pro Publico Bono”, przyznane przez Miejską Radę w Kościanie indywidualnie.

Poza tym do dnia dzisiejszego chór uczestniczy w corocznych Wielkopolskich Świątkach Pieśni, zdobywając wyróżnienia – „Srebrna Lira” (1986), Srebrna „Maska Orfeusza” (1990), a od czerwca 2006 roku chór nasz poszczycić się może w kategorii chórów męskich zdobytym drugim miejscem i „Srebrnym Pasmem”.

Gdzie chór już koncertował?

Chórzyści śpiewają w różnych środowiskach – nie tylko na Ziemi Kościańskiej, ale także w odległych zakątkach Polski. Poza granicami kraju „Arion” wystąpił po raz pierwszy w Breitungen (wówczas jeszcze NRD). Gdy w naszej Ojczyźnie dokonały się zmiany polityczne to i chór miał większe możliwości odwiedzania innych krajów, takich jak

Niemcy, Włochy, Austria, Czechy i Francja. Jednym z większych wydarzeń było wykonanie małego koncertu na audyencji generalnej dla Papieża Jana Pawła II. Miało to miejsce 1 września 1995 r. Tradycją stało się też, że w okresie bożonarodzeniowym chór koncertuje w różnych okolicznych parafiach. Poza tym od roku 2001 wraz z Kościańskim Ośrodkiem Kultury „Arion” przygotowuje koncerty z cyklu „Śpiewamy Kolędy i Pastoralki”, na które zapraszane są zespoły chóralskie z powiatu, ale nie tylko.

Czy chór posiada jakieś własne kompozycje?

Tak. Własne kompozycje dla potrzeb arionistów tworzył Zygmunt Cichocki. Ale nie tylko. W repertuarze chóru nadal znajduje się szereg oryginalnych kompozycji i opracowań na chór męski Tadeusza Kościowa, zmarłego w 1997 r. Trzeba tu przypomnieć, że obaj panowie byli również dyrygentami chóru męskiego „Arion”. Obecnie dla naszego zespołu w przygotowaniu znajduje się opracowanie melodii F. Nowowiejskiego.

Od kiedy jest Pani dyrygentem chóru?

Zaszczytu kierowania chórem z takimi tradycjami dostałam dnia 3 stycznia 2005 r., czyli minęły już dwa lata. Zaznaczyć jeszcze trzeba, że rok później, czyli od 2006 roku, przy pracy z arionistami asystuje mi Izabela Woźniak, która jest świetnym akompaniatorem, przez co chór również wiele zyskuje.

Arion to chór męski. Jak się pracuje kobiecie z mężczyznami?

Mówiąc nieco humorystycznie, to wiele osób widząc taką sytuację z uśmiechem na ustach zastanawia się, czy nadal chór taki powinien nazywać się chórem męskim. Ale mówiąc bardziej poważnie, to co do pracy nie mogę narzekać, gdyż w gronie takich mężczyzn czuję się momentami „noszona na rękach”. Jedyne problemy wynikać mogą tylko ze średniej wieku tego zespołu, ponieważ im starszy „materiał” tym trudniej się pracuje. Panowie jednak bardzo wiele wysiłku, poświęcenia i serca wkładają w pracę nad utworami podczas prób, co przekłada się później na zdobywane do dziś nagrody.

Proszę jeszcze o kilka wrażeń z pobytu w naszej Parafii.

Wszyscy członkowie Chóru Męskiego „Arion” byli bardzo mile zaskoczeni organizacją całego przyjęcia nas w Waszej Parafii. Już tak duża i cierpliwa ilość słuchaczy koncertu w kościele była czymś najmiłym, bo artysta aby istnieć potrzebuje odbiorcy. Szczególne podziękowania należą się tujejszemu Chórowi Kościelnemu „Jutrzenka” oraz jego Zarządowi wraz z księdzem Proboszczem, za podjęcie inicjatywy i przyjęcia naszego chóru pod Wasze „strzechy”. Tak mile spędzony tu czas na długo pozostanie w naszej pamięci.

Dziękuję za rozmowę.

Rozmawiał ks. Waldemar

Podczas Mszy św. i koncertu Chór „Arion” wykonał następujące utwory:

Hej w dzień Narodzenia, Tryumfy, Lulajże Jezuniu, Bracia patrzcie jeno, Mizerna cicha, Gore gwiazda, Jezusek czuwa, Dziecina mała, Anioł Pański, Wesolo śpiewajmy, Gdy śliczna Panna, Judzką krainę, Jezusa narodzonego, Kanon Noworoczny.

Spotkania przy żłóbk

W każdą niedzielę po Świętach Bożego Narodzenia o godz. 14³⁰ odbywały się w kościele spotkania kolędowe dla dzieci. Jednemu z nich chcemy poświęcić nieco więcej uwagi ze względu na niecodzienny charakter.

Fot. W. Jaśkowiak

W niedzielę 21 stycznia br. odbyło się kolejne spotkanie dzieci oraz ich rodziców przy żłóbk, by wspólnie kolędować Narodzonemu Bogu. Był to równocześnie dzień z utęsknieniem wyglądany przez wszystkich tych, którzy uczestniczyli w roratach.

Tak, nadszedł wreszcie czas na wspaniałe pamiątki, które przygotował ks. Proboszcz. Przyszły prawie wszystkie zainteresowane dzieci. Wśród ogólnej radości, śpiewu kolęd i modlitwy, wszyscy ci, którzy gorliwie przygotowywali się do Świąt Bożego Narodzenia poprzez uczestnictwo w roratach, otrzymali zasłużone pamiątki.

Dla wszystkich ks. Proboszcz zakupił Ewangelie wg św. Marka. Poza tym każde dziecko mogło wybrać dla siebie dodatkowy upominek... A było z czego wybierać... I figurki, i książeczki, różańce, krzyżyki, medaliony, obrazki... a wszystko bardzo ładne... no i jeszcze do tego pojawiły się słodkie niespodzianki dla tych, którzy przyszli kolędować, a na roraty nie chodzili, oczywiście dla najmłodszych również... Radości było wiele!

Jeszcze raz bardzo serdecznie dziękujemy ks. Proboszczowi, za tak wspaniałe niespodzianki.

sklaudia

IV PRZEGLĄD CHÓRÓW POWIATU CZARNKOWSKO – TRZCIANECKIEGO

W niedzielę 21 stycznia br. w kościele pod wezwaniem św. Jana Chrzciciela w Trzciance odbył się Czwarty Przegląd Chórów naszego powiatu. W imprezie tej wzięło udział dziewięć chórów oraz Orkiestra Dęta z Trzcianki.

Przeegląd rozpoczął się uroczystą Mszą św. Po jej zakończeniu każdy zespół zaśpiewał trzy kolędy.

Przeegląd otworzyli chórzyci z Krzyża o nazwie „Wesołe Nutki”, będący najmłodszym chórem działającym w naszym powiecie. Następnie zaprezentowali się chórzyci z Trzcianki – gospodarze spotkania. W dalszej kolejności wystąpiły chóry z Roska, Miałów, dwa chóry parafialne z Wielenia oraz chór z Połajewa, który jest najstarszym chórem w powiecie i jednym z najstarszych w województwie.

Oczywiście wystąpił też nasz Chór Parafialny „Jutrzenka” który zaprezentował piękne kolędy. Jako ostatni wystąpił Chór Męski „Harmonia” z Czarnkowa. Przegląd zakończył występ Orkiestry Dętej wraz z którym dwie kolędy zaśpiewała solistka Małgorzata Rodzik.

Po ciekawych i intrygujących występach wszyscy śpiewacy wraz z dyrygentami udali się na miły poczęstunek.

Mikołaj

KONCERT ORKIESTRY DĘTEJ W LUBASKIM SANKTUARIUM

Niedzielną Eucharystia w dniu 21 stycznia br. o godz. 11³⁰ miała w naszym kościele szczególny charakter, z racji obecności Orkiestry Dętej z Miejskiego Centrum Kultury w Czarnkowie.

Orkiestra, której Kapelmistrzem jest Pan Tadeusz Kurzac grała podczas Mszy św. kilka kolęd. Grze Orkiestry towarzyszył śpiew kolęd, w wykonaniu duetu Pań – Małgorzaty Zajda i Jolanty Pepke.

Po zakończonej Liturgii odbył się kilkuminutowy koncert, zakończony wykonaniem kolędy przez wyżej wspomniany duet, do którego dołączył śpiewający basem, Pan Kazimierz Walkowiak. Nie trzeba chyba dodawać, że tercetowi towarzyszyła Orkiestra.

Jako ciekawostkę dodać można, że Orkiestra licząca około czterdziestu członków i dająca rocznie około trzydziestu koncertów w całej Wielkopolsce, przeżywała w sobotę 3 lutego br. jubileusz 40-lecia.

Przy Orkiestrze działa Zespół Taneczny o nazwie Pa Marsze, który prowadzi córka Kapelmistrza Orkiestry Dętej, Pani Magdalena Kurzac.

Muzykom, śpiewakom oraz tancerzom życzymy wielu dalszych sukcesów i zapraszamy ponownie do naszego Sanktuarium.

W. J.

Karnawałowy balik dla dzieci

Czas karnawału to czas zabawy. Dlatego „Caritas” Parafialna po raz kolejny zorganizowała balik karnawałowy dla dzieci. Odbył się on w holu Szkoły Podstawowej w Lubasz, w piątek 19 stycznia 2007 r.

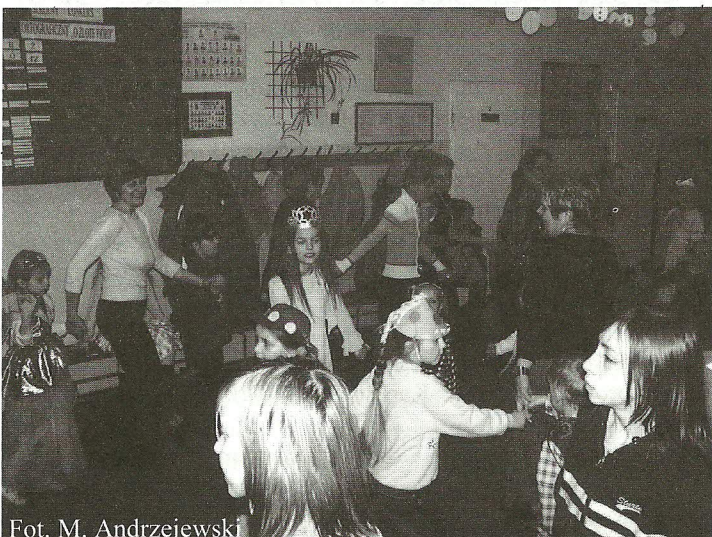
Z powodu niesprzyjającej pogody w nocy z 18 na 19 stycznia br. oraz silnego wiatru, czego konsekwencją był brak energii elektrycznej przez całe piątkowe przedpołudnie, balik stał pod znakiem zapytania. Ale dzięki Bożej Opatrzności wszystko się udało.

Wystrój holu dodawał szczególnego uroku naszej uroczystości. Specjalnie dobrana muzyka przez Pana Mariusza, rozmaite konkursy i tańce, szwedzki stół ze słodyczami który zadowolił niejednego dziecięcego niejadka, przyczyniły się w ogólnym efekcie do podsumowującego stwierdzenia, że zabawa była udana.

Wśród przybyłych dzieci – które sprawiły, że pomimo ferii w szkole było gwarno i kolorowo – panowała prawdziwie radosna atmosfera. Nie zabrakło oczywiście wielu ciekawych przebrań. Spotkać można było wróżki, pszczółkę Maję, motylki, Pippi Langstrum, królowe, Batmana, rycerzy, krasniali, piękne panie w kolorowych kapeluszach... Wszystko to stworzyło odpowiedni klimat do zabawy, taki jak na bal przebierańców przystało.

A na baliku działo się bardzo dużo. Kilkudziesięciu małych

Fot. M. Andrzejewski

uczestników spotkania żywiłowo płaśło w takt muzyki. Rodzice bacznie przyglądali się swoim pociechom, jak również sami włączali się do zabawy. Poza tym dzieci garnęły się do konkursów, recytacji wierszy, śpiewu kolęd i piosenek. Było czego słuchać i co nagradzać, nie tylko oklaskami ale i upominkami, wśród których znalazły się książki, bajki, gry, puzzle i inne drobiazgi.

W tym miejscu słowa serdecznego podziękowania należą się wszystkim sponsorom, których dobroć i hojność serca przyczyniły się do wielkiej radości i uśmiechu, towarzyszącego licznie przybyłym gościom. Wyrazy podziękowania należą się również Dyrekcji Szkoły Podstawowej w Lubasz za

udostępnienie pomieszczenia. Są to wszystko dowody na to, że wielu współcześnie żyjących ludzi potrafi bezinteresownie czynić dobro dla innych. Dziękujemy również tym wszystkim którzy czynnie włączyli się w przygotowanie i obecność na baliku.

Na koniec, zarówno dzieciom jak i dorosłym, życzymy wielu miłych wspomnień przy oglądaniu fotografii.

Do zobaczenia za rok.
Wolontariusze „Caritas”

Święto Patrona Gimnazjum

W poniedziałek 8 stycznia br. w Gimnazjum im. ppłk. Zdzisława Orłowskiego w Lubaszu obchodzone Święto Patrona Szkoły, połączone z 88 rocznicą wybuchu Powstania Wielkopolskiego.

Na uroczystości byli obecni parlamentarzyści, radni i zaproszeni goście, a wśród nich Wójt Gminy Lubasz Jan Graczyk, Starosta Powiatu Czarnkowsko – Trzcianeckiego Wiesław Maszewski, Senator Janusz Kubiak, Posłowie Stanisław Kalemba i Krzysztof Czarnecki oraz przedstawiciele Towarzystwa Pamięci Powstania Wielkopolskiego.

Święto rozpoczęły uroczystości w Sali Gimnastycznej Szkoły Podstawowej w Lubasz, podczas których Dyrektor Gimnazjum – pani Iwona Wieczorek, powitała wszystkich zebranych. Następnie zaproszeni goście wygłosili przemówienia.

W dalszej części odbył się apel przygotowany przez uczniów Gimnazjum, którzy przedstawili historię Powstania Wielkopolskiego. Wspaniałą oprawę muzyczną zapewniła Orkiestra Dęta z Miejskiego Centrum Kultury w Czarnkowie, która wykonała patriotyczne pieśni. Po apelu uczestnicy święta przemaszzerowali na cmentarz aby złożyć kwiaty pod pomnikiem Powstańców Wielkopolskich. Kwiaty złożono również pod tablicą przedstawiającą popiersie ppłk. Zdzisława Orłowskiego, która znajduje się w lubaskim Gimnazjum oraz pod jego pomnikiem. Niestety na uroczystościach nie było już żadnego powstańca, gdyż ostatni zmarł w 2005 r. we Wronkach. Warto dodać, iż Lubasz posiada ulicę im. ppłk. Z. Orłowskiego, która znajduje się na Osiedlu Glinki, po prawej stronie drogi w kierunku Goraju.

Warto w tym miejscu dodać, że losy Powstania Wielkopolskiego były bardzo ciekawe. Jego wybuch był wydarzeniem szczególnym. Był to jedyny zryw

niepodległościowy, który zakończył się zwycięstwem. Dzięki temu zwycięstwu Polacy odzyskali wolność, a ziemie będące kolebką państwowości polskiej powróciły do macierzy. Powstanie rozpoczęło się 27 grudnia 1918 roku, jako reakcja na demonstracje Niemców sprzeciwiających się wizycie w Poznaniu Ignacego Jana Paderewskiego. Znaczącą datą dla mieszkańców naszego regionu był oczywiście dzień 8 stycznia, kiedy Polacy pod dowództwem Zdzisława Orłowskiego odzyskali Chodzież (bitwa pod Chodzieżą). Ważnym wydarzeniem w tym dniu było zajęcie Sierakowa oraz odzyskanie Czarnkowa, będącego chwilowo w rękach Niemców. Powstanie zakończyło się 16 lutego 1919 roku rozejmem w Trewirze.

Historia naszego regionu jest bardzo ciekawa i ważna. Dlatego wszystkich cieszy fakt, iż nadal jest ona traktowana z należytą czcią, a istotne wydarzenia są obchodzone w Gminie bardzo uroczysto. To dobrze, że uczniowie są wychowywani w duchu patriotycznym a dzięki czynom swych przodków dowiadują się, jak kochać Ojczyznę. Poświęcenie i oddanie, którego się uczą, wspaniale oddaje fragment wiersza Romana Tadeusza Wilkanowicza piszącego o Powstaniu Wielkopolskim, którego słowa brzmią:

*Tobie, Polsko ta kropla krwi wrzącej
Tobie, Polsko tych serc naszych bicie
Tobie każdy cień myśli gorącej,
Tobie wszystko, na śmierć i życie!*

Agnieszka

Nowy Posterunek Policji w Lubasz

Z początkiem stycznia 2007 r. w naszej Gminie przywrócono po dwudziestu latach funkcjonowanie Posterunku Policji, usytuowanego w lewym szczybie budynku Urzędu Gminy. Jego oficjalne otwarcie miało miejsce w środę 31 stycznia br.

Tego dnia o godz. 10⁰⁰ na Posterunek Policji w Lubasz przybyli zaproszeni goście, policjanci i dziennikarze. Wśród uczestników obecni byli Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Policji z Komendy Wojewódzkiej Policji w Poznaniu – Inspektor Bogdan Borowicz, Komendant Powiatowy Policji w Czarnkowie – Inspektor Zbigniew Kicza, Starosta Powiatu Czarnkowsko – Trzcianeckiego – Wiesław Maszewski, Wice Starosta – Tadeusz Teterus, Wójt Gminy Lubasz – Jan Graczyk, Kustosz i Proboszcz Sanktuarium Matki

Boskiej Królowej Rodzin w Lubasz – ks. kan. Symplicjusz Nowak.

Po oficjalnym otwarciu Posterunku Policji przez Gości, ks. Proboszcz poświęcił sam posterunek a także dwa policyjne samochody, by służyły dobru samych policjantów i ludzi. Po części oficjalnej odbyło się spotkanie wszystkich uczestników przy kawie.

Warto w tym miejscu dodać, że Posterunek w Lubasz ma swojego Komendanta, którym jest Młodszy Aspirant Maciej Tarnowski. Oprócz tego dwóch Dzielnicowych – Sierżanta Pawła Dobosza oraz Sierżanta Dariusza Jęsko. Pierwszy z nich sprawuje pieczę na takich wioskami jak: Miłkowo, Miłkówko, Sokołowo, Klempicz, Elżbiecin, Bończa i Lubasz, a drugi: Goraj, Bzowo, Krucz, Kruteczek, Antoniewo, Nowina, Stajkowo, Prusinowo, Kamionka, Jędrzejewo, Sławno, Dębe i Sławienko.

W niedalekiej przyszłości Posterunek Policji w Lubasz ma mieć jeszcze dwóch policjantów, przez co w naszej Gminie będzie jeszcze bezpieczniej. Z wielu rozmów i wypowiedzi mieszkańców Gminy i Parafian wynika, że powrót Policji do Lubasza był dobrym pomysłem. Wszyscy wyrażają z tego tytułu swoje zadowolenie.

Policjantom życzymy wielu łask Bożych, jak najmniej przestępstw popełnianych w ich dzielnicach oraz szeroko rozumianej ludzkiej życzliwości i wdzięczności.

W. J.

Fot. K. Helwich

ŚWIĘTO OFIAROWANIA PAŃSKIEGO

Tak to już jest, że to co się zaczyna, to się też kończy... W I Niedzielę Adwentu rozpoczął się czas Bożego Narodzenia... no i teraz dobiegł on końca. Właściwie liturgicznie, to mamy już tak zwany Czas Zwykły w ciągu roku, ale w naszej polskiej tradycji, ten czas, tak bardzo bliski naszym sercom, kończy się dnia 2 lutego. Wtedy to Kościół wspomina wydarzenie z dzieciństwa Jezusa opisane przez św. Łukasza (por. Łk 2, 22 – 40). Możemy je określić krótkim mianem Ofiarowanie Jezusa w Świątyni jerozolimskiej. Pod takim właśnie tytułem wspominamy owo wydarzenie w czwartej Tajemnicy Radosnej Różańca świętego.

Nie wiem czy wszyscy wiedzą co, tak naprawdę kryje w sobie to wydarzenie, zarówno od strony rytualnej, w czasach gdy żyła Święta Rodzina, a także od strony teologicznej, dla nas, współczesnych ludzi wierzących. Spróbuję więc to wyjaśnić.

Patrząc od strony historycznej i rytualnej, według zwyczaju Prawa mojżeszowego (Kpł 12, 1 – 8), każda kobieta po urodzeniu dziecka, gdy był to chłopiec 40 dnia, gdy dziewczynka 80 dnia, musiała poddać się obrzędowi oczyszczenia. Przy tej okazji składała w ofierze całopalnej baranka (w przypadku ludzi ubogich – gołębia), oraz w ofierze przebłagania gołębia lub synogarlicę. Ów obrzęd dokonywał się przy jednej z bram Świątyni zwanej Bramą Nikanora lub Ozdobną. Kapłan, krwią z ofiary, skrapiał kobietę poddającą się obrzędowi oczyszczenia oraz udzielał jej błogosławieństwa.

Maryja i Józef postępując zgodnie ze zwyczajem Prawa żydowskiego, 40 dni od narodzin Syna, udali się do Świątyni w Jerozolimie. Tam Maryja poddała się obrzędowi oczyszczenia. Jako ubodzy złożyli Bogu w ofierze całopalnej i w ofierze przebłagania parę gołębi.

Kolejny zwyczaj, to oddanie każdego pierworodnego syna na służbę Bogu w dowód wdzięczności za ocalenie życia pierworodnych synów w czasie Paschy, gdy Naród Wybrany, wśród znaków i cudów opuszczał Egipt (Wj 13, 2.12.15). Według przepisów Prawa, gdy syn pierworodny ukończył miesiąc życia, trzeba było wykupić go za cenę 5 sykli srebra (Lb 3, 47; 18, 16). Prawo nie nakazywało przynoszenia dziecka do Świątyni. Wystarczyło przekazać kapłanowi wyznaczoną sumę pieniędzy z prośbą o wpłacenie ich do skarbcza Świątyni. Maryja i Józef, postępując zgodnie z wymogami Prawa, przy okazji obrzędu oczyszczenia Maryi, przynoszą Jezusa do Świątyni i ofiarują Go Bogu.

Ewangelista Łukasz wspomina, że święta Rodzina spotkała w tym dniu

w świątyni, starca Symeona i prorokinię Annę. Usłyszeli wtedy prorocze słowa odnoszące się zarówno do Jezusa jak i do Jego Matki. Starzec Symeon, któremu Bóg obiecał, że nie umrze dopóki nie spotka Mesjasza, rozpoznał w Dziecku – zaledwie 40-dniowym, obiecanego Zbawiciela całego świata i nazwał go Światłością oświecającą pogan. Podobnie i prorokini Anna wychwalając Boga ogłaszała wypełnienie obietnic wyzwolenia Jeruzalem. Maryja usłyszała natomiast, że Jej serce przebija miecz.

A teraz kilka zdań ku naszej, mojej i Twojej, osobistej refleksji...

- Jezus był zarówno dla Maryi jak i dla Józefa Skarbem najcenniejszym, a jednak ofiarowali Go Bogu w świątyni... **Co ja – współczesny człowiek powinienem oddać Bogu? Co dla mnie jest najcenniejszym skarbem?**
- Maryja, która poczęła i porodziła Jezusa, w sposób dziewiczy, nie musiała poddawać się obrzędowi oczyszczenia, a jednak uczyniła to. Była posłuszna wymaganiom Prawa, nie chciała się wyróżniać. Będąc Matką Boga pozostała skromną i pokorną kobietą z Nazaretu... **A jak wygląda sprawa mojego posłuszeństwa Bogu i Jego Prawu? Co z moją skromnością, prostotą i pokorą?**
- Rodzice przynieśli Jezusa, aby ofiarować Go Bogu. Ewangelista – myślę, że świadomie – napisał o ofiarowaniu Jezusa, nie wspominał natomiast o wykupieniu Go za cenę 5 sykli. Chciał przez to, już na samym początku swojej Ewangelii, podkreślić ofiarniczą funkcję Jezusa – Arcykapłana, bo przecież Golgota, Śmierć i Krzyż będą spełnieniem ofiary Jezusa... **Dziś Tajemnica Ofiary Jezusa – Męki, Śmierci i Zmartwychwstania, uobecnia się na każdej Mszy św. Czy uczestniczę we Mszy św. Niedzielnej? Jak przeżywam tę bezkrwawą Ofiarę? Czy karmię się Słowem i Ciałem Chrystusa? Czy swoim życiem codziennym, swoimi osobistymi**

doświadczeniami oraz cierpieniami włączam się w Ofiarę Jezusa?

- W 40-dniowym Dziecku, Jezusie, starzec Symeon rozpoznał Mesjasza i nazwał go Światłością świata i chwałą Izraela. **Czy i dla mnie Jezus, Jego nauka, Jego przykład i całe życie są światłem, drogowskazem, wzorem? Czy staram się żyć – myśleć, mówić i postępować tak, jak On? Czy będąc człowiekiem wierzącym staram się świecić dobrym przykładem, tak jak Jezus?**
- Symeon i Anna przychodzą do świątyni w odpowiednim momencie, bo słuchają głosu Boga. **Czy i ja w swoim codziennym życiu, zabieganiu o wiele, trosce o sprawy doczesności, otwieram serce na działanie Ducha Świętego? Czy wsłuchuję się w głos Boga? Czy chcę poznać Boży plan wobec mojego życia? Czy jestem w świątyni – kościele w odpowiednim czasie?**
- *A Twoje serce miecz przeniknie...* te prorocze słowa spełniły się całkowicie w życiu Maryi, bo od początku do końca była i cierpiała ze swoim Synem przyjmując z miłością wszystko, co Bóg dla Niej przygotował. **Czy jestem człowiekiem gotowym na współcierpienie z Chrystusem? Na zbawianie dzisiejszego świata razem z Nim? Czy powierzam siebie, swoje bóle, swoje radości i smutki Maryi – Matce?**

Święty Łukasz kończy swoje opowiadanie o Ofiarowaniu Jezusa w Świątyni słowami: *A gdy wypełnili wszystko według Prawa Pańskiego, wrócili do Galilei, do swego miasta – Nazaret* (Łk 2, 29). Spróbujmy więc i my wykonywać wszystko zgodnie z Bożym Prawem, żyć w zgodzie z Przykazaniami i własnym sumieniem. Zechciejmy w szarej i często trudnej codzienności usłyszeć głos Boga, który nas kocha oraz chce naszego dobra. Zaufajmy Bogu, a On nam będzie błogosławił.

sklaudia

Miłość cierpliwa jest, łaskawa jest

W dniu św. Walentego, a dokładnie 14 lutego, przypada Święto Zakochanych. W Polsce ten obyczaj, obchodzony od kilkunastu lat, cieszy się coraz większą popularnością, zwłaszcza wśród młodzieży.

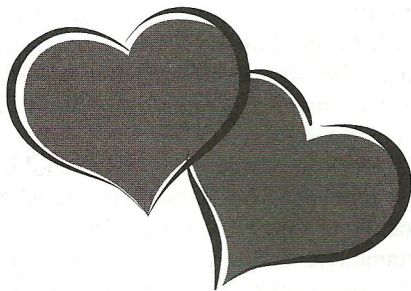
Dzień św. Walentego obchodzony jest jako święto zakochanych od XIV wieku. Nazwa „Walentynki” pochodzi od św. Walentego, patrona zakochanych oraz osób chorych umysłowo.

W przeszłości najslynniejszym walentynkowym upominkiem było jabłko pokryte różowym lukrem, ułożone w hebanowej szkatułce wysadzanej perłami. Zwyczaj wysyłania kartek – walentynek sięga 1848 roku. Niezależnie od tego, czy wysyła się je dla żartu, czy daje upust swoim prawdziwym, czasem skrywanym uczuciom – nadawca musi pozostać anonimowy.

Na terenie Polski „Walentynki” konkurują o miano tzw. święta zakochanych z miejscowym, rodzimym świętem słowiańskim zwanym potocznie Nocą Kupały lub Sobótką (Świętem Kresu lub Nocą Świętojańską).

Po co tak naprawdę istnieje takie święto? Niektórzy sądzą, że zostało sztucznie wprowadzone głównie w celach

komercyjnych. W tym dniu ukochanej osobie wysyła się przeważnie pocztówkę – walentynkę zdobną w serduszka, koniczynki, gołąbki i wiersze; gazety pełne są życzeń, zakochani spotykają się w kawiarniach i pubach, na walentynkowych seansach filmowych,

w teatrach i kinach przypomina się w tym dniu najslynniejsze światowe romanse, a w radiu – piosenki o miłości...

Dzień 14 lutego powinien być dla nas – chrześcijan – dniem pełnym radości i miłości, która kryje się w naszych sercach. Powinniśmy także podziękować Panu Bogu za miłość, którą obdarowują nas inni oraz za tę, którą sami dajemy

naszym bliskim. Warto oddać się refleksjom na temat miłości.

Miłość jest fundamentem ludzkiego życia. Pomimo wszystkich trudności związanych z jej opisaniem oraz przeżywaniem, jest ona tą podstawą, która umożliwia istnienie człowieczeństwa. Człowiek bez miłości jest samotny.

Miłość jest obecna w życiu każdego człowieka. Nie ma znaczenia wiek, miejsce czy czas. Każdy spotyka się z tym uczuciem pod różnymi postaciami. Mamy do czynienia z miłością rodzicielską, przyjacielską, braterską czy siostrzaną, a wreszcie i taką, która łączy ludzi w pary małżeńskie. Niektórzy mówią nawet, że miłość jest największym sensem istnienia, przedkładając to uczucie nad wszystkie inne wartości w życiu.

W życiu codziennym rzadko kiedy zastanawiamy się nad tym, czym naprawdę jest miłość i ile dla nas znaczy. Może tego dnia warto sobie powyższe pytania przemyśleć?

Ewa

**SIOSTROM SŁUŻEBNICZKOM
Z OKAZJI DNIA ŻYCIA
KONSEKROWANEGO
ŻYCZYMY
DARU ŁASKI BOŻEJ,
OPIEKI MARYI ZACHOWUJĄCEJ
I ROZWAŻAJĄCEJ BOŻE SŁOWO
ORAZ WIELU OWOCÓW
NA DUCHOWEJ DRODZE
ŻYCIA ZAKONNEGO
SIOSTRZE PRZEŁOŻONEJ
NATOMIAST
Z OKAZJI IMIENIN
ŻYCZYMY DUŻO ZDROWIA,
POGODY DUCHA
LUDZKIEJ WDZIĘCZNOŚCI
I ŻYCZLIWOŚCI**

PARAFIANIE I DUSZPASTERZE

**Z OKAZJI
ZBLIŻAJĄCYCH SIĘ IMIENIN
OBCHODZONYCH
W DNIU 3 MARCA
ŻYCZYMY
KSIĘDZU PROBOSZCZOWI
BOŻEGO BŁOGOSŁAWIEŃSTWA
W PRACY DUSZPASTERSKIEJ,
SATYSFAKЦИИ Z KOLEJNYCH
OSIĄGNIĘĆ NA RZECZ NASZEGO
SANKTUARIUM
JAK RÓWNIEŻ OPIEKI MARYI,
KTÓREJ Z TAK WIELKIM
ZAANGAŻOWANIEM KSIĄDZ SŁUŻY
GŁOSZĄC W TEN SPOSÓB
CHWAŁĘ BOŻĄ**

WDZIĘCZNI PARAFIANIE
KSIĘŻA WIKARIUSZE
ORAZ REDAKCJA

POPIELEC

Środa Popielcowa inaczej zwana Popielcem, przypadająca w tym roku już 21 lutego, to w Kościele Katolickim pierwszy dzień Wielkiego Postu. Ponieważ jest to dzień pokuty obowiązuje wówczas post ścisły.

Panie!

*czymże ja jestem przed Twoim obliczem? -
Prochem i niczem*

A. Mickiewicz, Dziady, Scena V

W Popielec, jak sama nazwa mówi, kapłan posypuje nasze głowy popiołem, uzyskanym ze spalania gałązek palmowych. Słyszymy wypowiedane wtedy słowa: *Prochem jesteś i w proch się obrócisz* lub *Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*.

Środa Popielcowa była niegdyś – i jest do dzisiaj – poprzedzana wtorkiem zapustnym, kończącym dni karnawału i radości. Jest ona pierwszym dniem trwającego przez czterdzieści dni Wielkiego Postu, będącego nawiązaniem do pobytu Chrystusa na pustyni, gdzie pościł (por. Mt 4, 2), był kuszony przez szatana i nic w owe dni nie jadł ani nie pił (por. Łk 4, 2). Post jest bowiem jednym z elementów pokuty.

Jezus udał się na pustynię zaraz po przyjęciu chrztu z rąk św. Jana Chrzciciela, jeszcze przez rozpoczęciem publicznej działalności (por. Mt 3, 13 – 4, 1). Wtedy też św. Jan nawoływał do

pokuty oraz przygotowania na przyście Zbawiciela, który będzie chrzczył Duchem Świętym i ogniem (Mt 3, 11)

Tradycja posypywania głów popiołem na znak pokuty pojawiła się w VIII wieku. W XI wieku papież Urban II uczynił go obowiązującym w całym Kościele. Wówczas postanowiono, że popiół będzie pochodził z palm poświęconych w Niedzielę Palmową rok wcześniej. Papież Jan Paweł II zawsze ogłaszał Popielec dniem szczególnej modlitwy na całym świecie.

Popielec ma swoją głęboką symbolikę. Posypanie popiołem ma nam ukazać naszą kruchość i przemijalność. W Starym Testamencie a także w Kościele średniowiecznym posypanie głowy popiołem miało przypominać, że jesteśmy podobnie jak ziemia, stworzeniem Bożym i niczym więcej. Wobec Boga milnąć i niknąć nasze zasługi, status społeczny czy religijny – On widzi nas tylko jako powołanych z nicości do istnienia, a w obliczu Jego sądu stoimy nadzy i zakurzeni.

Popielec ma dwie strony: najpierw przyznajemy się do swojej nicości

i małości, a następnie z Bożą pomocą przemieniamy siebie jak również całe nasze życie. Śmierć natomiast nie jest końcem ale początkiem, który Bóg zamieni w zmartwychwstanie i nowe życie. *Bo przecież od tej grudki – wiosna w drzwiach kościoła* – jak pisał nieżyjący już ks. Jan Twardowski w swoim wierszu.

Paulina

*Od ciemnej grudki prochu;
która smoli ręce,
z namaszczeniem rzuconej
w Popielcową Środę,
cichutka radość wzbiera.*

*O rzuć prochu więcej, na warkocz,
na czuprynę, w książeczki, na brodę...*

*Bo przecież od tej grudki –
wiosna w drzwiach kościoła,
(...) będzie więcej spowiedzi
i dobrych uczynków,
wiele rzeczy skradzionych
powróci w czas krótki
a wszystko się rozpocznie
po prostu od Środy,
i właśnie od popiołu...
od smolącej grudki.*

ks. Jan Twardowski

ŚRODA POPIELCOWA

Przepuść Panie, przepuść ludowi Swojemu, a nie bądź na nas zagniewany na wieki – słowami tej pieśni w Środę Popielcową rozbrzmiewają kościoły. Rozpoczyna się okres Wielkiego Postu – czasu na przygotowanie się do świętowania jednej z największych tajemnic naszej wiary, czyli Zmartwychwstania Pańskiego. Wymowny obrzęd posypania głów popiołem rozpoczyna święty czas Wielkiego Postu, podczas którego liturgia ponownie wzywa wierzących do gruntownego nawrócenia i zaufania Bożemu miłosierdziu.

Obecnością na Mszy świętej rozpoczniemy czterdziestodniowy czas pracy na swoim sumieniem, słabościami i niedoskonałością. Warto w tym czasie podjąć szczególne postanowienie, by rzeczywiście popracować nad swoimi wadami. Ileż to razy w naszym życiu skłaniamy się w stronę tego co pozornie wydaje się dobre, a w rzeczywistości jest inaczej.

Wielki Post ma nam uświadomić prawdę o nas samych i naszych słabościach, ale ma też być czasem zadośćuczynienia Bogu, czasem odnowienia własnego ducha religijnego.

Nabożeństwa pasyjne – Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali – pomagają nam uświadomić sobie, jak wiele Chrystus cierpiał by nas zbawić. Nasz udział w tych nabożeństwach pozwala nam dogłębnie przeżyć i zrozumieć Mękę Naszego Pana, a zarazem w niej uczestniczyć. Jest to zarazem wyrażenie naszej ścisłej więzi z Chrystusem.

Wielki Post to czas ufności w Boże Miłosierdzie. Historia Jezusa kuszonego na pustyni pokazuje, że człowiek jest bardzo podatny na zranienia, uleganie pokusom... Chrystus jednak nie oddał się we władanie grzechowi. Tym samym pokazał, że

skoro On – Człowiek, oparł się szatanowi, grzechowi i przezwyciężył pokusę, my również jesteśmy do tego zdolni.

Jak więc przeżyć Wielki Post w należyty sposób?

Wielki Post to czas na oczyszczenie naszych sumień. Wielu z nas skorzysta z sakramentu pojednania. Nie zapomnijmy jednak o zadośćuczynieniu naszym bliskim. Ileż to razy skrzywdziliśmy ich złym słowem, poddaliśmy niesłusznym osądom, a przecież, jak mówić łacińska maksyma *Nolite iudicare secundum faciem* – nie sądzcie z pozorów. Może więc warto a nawet trzeba popracować przede wszystkim nad naszym stosunkiem do bliźniego.

Dobre praktykowanie pokuty czyni nas pokornymi. Pamiętajmy, że nasza asceza powinna być dostosowana do naszych indywidualnych potrzeb i każdy z nas na progu Wielkiego Postu niech wybierze właściwą jej formę. Pamiętajmy, że nie jest ona celem samym w sobie, ale ma nam pomagać dostrzegać własne wady, a przez panowanie nad własnym ciałem i pragnieniami, kształtować wewnętrzną siłę naszego ducha.

Piotr

Z tradycji Wielkiego Postu

Można powiedzieć, że ten temat na wszelki sposób został już wyczerpany, ja jednak uważam, że jest to na tyle podniosły okres roku liturgicznego, że mówić o tym nigdy dość.

Wielki Post rozpocznie się oczywiście Środą Popielcową, która w tym roku przypada w dniu 21 lutego. Stara polska nazwa mówi o tym święcie jako o Wstępnej Środzie.

Jak co roku, w tym dniu ksiądz posypie nasze głowy popiołem, który symbolizuje nawrócenie do Boga i umartwienie. Przypomni nam też o przemijającym życiu: *Prochem jesteś, i w proch się obrócisz*. Zwyczaj ten obecny jest

już od starożytności – może z tą tylko różnicą, że początkowo był kultywowany jako kara dla publicznych grzeszników. Kapłan nakazywał im pokutę i pozwalał przekroczyć progi kościoła dopiero w Wielki Czwartek po spowiedzi. W XI wieku ten zwyczaj obowiązywał już wszystkich wiernych. Bardzo długo, bo do czasu drugiej wojny światowej, gospodynie domowe wyparzały wszystkie garnki i szorowały je popiołem po to, aby za wszelką cenę posiłki nie były „zanieczyszczone” tłuszczem, co przeszkodziłoby w odczuwaniu głodu. W Popielec rozdawano ubogim potrawy, które nie zostały spożyte w czasie ostatkowych zabaw.

Inaczej też pojmowano desery postne, różniące się od tych spożywanych w pozostałe dni roku liturgicznego. Ciastka pieczone na czas Wielkiego Postu były mało słodkie, a jeśli je można było nawet pół roku po upieczeniu! Panie domu podawały herbaty lipowe, a śledzie i kawę bez odrobiny śmietany.

Dzieciom zostawiano do zabawy tylko te najbardziej zniszczone zabawki. Zamiast bajek natomiast, czytano im żywoty świętych. Tak jak obecnie, nie wypadało grać skocznych melodii, a jedynie smutne nokturny i dumki. Jeśli chodzi o ubiór, to kobiety przystrajały się na sześć tygodni węgielkami albo kamieniami w srebrnych medalionach. Panowie musieli wystrzegać się używek takich jak cygara i alkohol.

Tyle, jeśli chodzi o ciekawostki na temat dawnych tradycji wielkopostnych.

W tym miesiącu zacznie się już Wielki Post, kojarzony najczęściej z końcem zabaw karnawałowych. Pamiętajmy jednak, że te czterdzieści wielkopostnych dni to czas duchowego przygotowania na zmartwychwstanie Chrystusa i pamięci o Jego pobycie na pustyni, gdzie był kuszony przez szatana. Wykorzystajmy te dni pokuty w taki sposób, by coś nowego w nasze życie wniosły, byśmy skuteczniej walczyli ze swoimi wadami i słabościami, a w konsekwencji dobrze przeżyli Święta Wielkanocne. Niech będą one dla nas okazją do małych, duchowych zwycięstw odnoszonych w naszym życiu.

Ola

TROCZĘ O GORZKICH ŻALACH

Co roku, w okresie Wielkiego Postu, w niedzielne popołudnia udajemy się do Kościoła na Gorzkie Żale. Nabożeństwo połączone jest z wystawieniem Najświętszego Sakramentu, kazaniem pasyjnym oraz śpiewem suplikacji (Święty Boże). Co wiemy o tym nabożeństwie i okolicznościach jego powstania?

Nazwa pochodzi od pierwszych słów pieśni „Gorzkie żale przybywajcie, serca nasze przenikajcie”. Samo nabożeństwo powstało w Warszawie, dzięki arcybrytawie św. Rocha działającemu przy kościele Świętego Krzyża. W 1707 roku zostały opracowane i wydane drukiem, dzięki protektorowi bractwa, ks. Wawrzyńcowi Stanisławowi Benikowi. Pierwsze wydanie nosiło tytuł *Snopek mirry z Ogroda Gethsemańskiego, albo żalose Gorzkiej Męki Syna Bożego*. Dużą rolę w propagowaniu Gorzkich Żali pełnili misjonarze św. Wincentego a Paulo.

Struktura Gorzkich Żali opiera się na dawnej Jutrzni. Całość rozpoczyna się *Pobudką* i czytaniem intencji. Każda z trzech

części składa się z *Hymnu* i dwóch pieśni. Śpiewa się je łącznie lub poszczególne części w kolejne wielkopostne niedziele.

Pobudka, zwana inaczej *Zachętą*, wzywa nas do rozważania Męki Pańskiej. Intencja zapowiada, które szczegóły Męki będą rozważane. Następnie jest *Hymn* o Męce Pańskiej i dwie pieśni, które wyrażają ból duszy z powodu Męki Zbawiciela i rozmowę duszy z Matką Bolesną. Całość kończy antyfona *Któryś za nas cierpiał rany*.

Niech nasza wielkopostna modlitwa, wyrażana śpiewem Gorzkich Żali, zachęci nas do zadumy nad cierpieniem, zbawianiem i własnym postępowaniem, a w efekcie przygotowuje do radosnego przeżywania Świąt Wielkanocy.

Dorota

Zawieranie małżeństw w Kościele

W poprzednim numerze zamieściliśmy informacje dotyczące udzielania sakramentu chrztu św. Teraz natomiast pragniemy przypomnieć kilka podstawowych zasad prawnych, związanych z sakramentem małżeństwa.

Szczegóły prawne wraz z konkretnymi wytycznymi dotyczącymi zawierania małżeństw w Kościele Rzymskokatolickim zawarte są w *Kodeksie Prawa Kanonicznego* z 1983 r. (w skrócie KPK) oraz w *Instrukcji Episkopatu Polski o przygotowaniu do zawarcia małżeństwa w Kościele Katolickim* z 1986 r.

Według kanonu 1115 KPK, małżeństwo powinno być zawierane w parafii, w której jedno z narzeczonych posiada stałe lub tymczasowe zamieszkanie albo miesięczny pobyt. Duszpasterzem takim dla tułaczy – czyli osób nie posiadających stałego miejsca zamieszkania – jest proboszcz parafii, w której oni aktualnie przebywają. Może być zatem kilku duszpasterzy jednakowo uprawnionych do asystowania przy ślubie danej pary, a równocześnie do przeprowadzenia kanonicznego badania tych narzeczonych. Wybór należy zawsze do narzeczonych (zob. *Instrukcja* z 1986 r., nn. 36 – 37).

Gdy narzeczeni chcą zawrzeć małżeństwo wobec obcego proboszcza – który nie ma kompetencji z tytułu zamieszkania stron, badanie przedślubne przeprowadza własny proboszcz. Następnie on lub Ordynariusz właściwy ich miejscu zamieszkania, udziela zezwolenia jakiemukolwiek proboszczowi obrządku łacińskiego – nawet poza diecezją, który ma asystować przy zawieraniu tego małżeństwa (por. kan. 1115 KPK). Zezwolenie to, nazywane licencją, wymagane jest do godziwości i winno być udzielone na piśmie, według odpowiedniego formularza.

Jeśli narzeczeni mieliby słuszny powód, by zwrócić się do innego duszpasterza mającego przeprowadzić rozeznanie kanoniczne niż wyżej wymienieni, wówczas proboszcz, do którego się zwracają, nie może godziwie przeprowadzić rozeznania, ani asystować przy ich małżeństwie, dopóki nie uzyska niezbędnego upoważnienia, które może wydać Ordynariusz miejsca a także każdy proboszcz kompetentny do przeprowadzenia rozeznania. (por. *Instrukcja* z 1986 r., n. 38). Upoważnienie to również powinno być wydane na piśmie.

Narzeczeni, chcący zawrzeć związek małżeński mają obecnie możliwość – na mocy zawartego w dniu 28 lipca 1993 r. Konkordatu między Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską, ratyfikowanego dnia 25 marca 1998 r. (Dz. U. z 1998 r., Nr 51, poz. 318) – zawierania jednego związku tylko w Kościele, posiadającego jednocześnie skutki cywilne na forum prawa państwowego, o czym stanowią art. 10 i 11 Konkordatu. Rzecz jasna wymagało to stosownych uregulowań i zmian w dotychczasowych aktach prawnych. Oczywiście jeśli narzeczeni chcą, mogą nadal zawierać oddzielnie małżeństwo cywilne w Urzędzie Stanu Cywilnego a drugi raz w Kościele.

Przy zmianie prawodawstwa dotychczas obowiązującego, chodziło przede wszystkim o to, by to samo małżeństwo nie musiało być zawierane dwa razy. Mówiąc inaczej, by zgoda małżeńska w przypadku osób wierzących, mogła być wyrażona tylko raz w Kościele, pociągając za sobą – na mocy zachowania odpowiednich przepisów i czynności prawnych – skutki cywilne.

Aby małżeństwo mogło być w ogóle zawarte wymaga się, by oboje nupturienti (inaczej narzeczeni) mieli ukończone 18 lat.

Konkordat obniżył jak widać granicę wieku dla mężczyzny, która do tej pory wynosiła 21 lat. Konsekwencją tego jest jednak fakt, że gdy mężczyzna ma mniej niż 18 lat, nie uzyska zgody sądu na zawarcie małżeństwa, tak jak to ma miejsce w przypadku kobiety, która ukończyła minimum 16 lat. Poza tym muszą być oboje różnej płci. Nie mogą też występować między nimi przeszkody kanoniczne, co jednak weryfikuje się już podczas kanonicznego badania przedślubnego.

Kiedy zatem nupturienti pragną zawrzeć sakramentalny związek małżeński, zgłaszają się we właściwej kancelarii parafialnej – przy zachowaniu zasady opisanej na początku – przynajmniej na trzy miesiące przed planowanym ślubem, w celu dopełnienia odpowiednich formalności. Sam termin ślubu, ze względów praktycznych można ustalić wcześniej.

Dokumentami wymaganymi do zawarcia małżeństwa są:

- 1/ Akt chrztu świeżej daty – wydany najwyżej trzy miesiące wcześniej, ze względu na wszelkie dokonywane w parafialnej *Księdze chrztów* adnotacje o przyjętych uprzednio sakramentach, odnotowanych także na wydanym do ślubu akcie; w przypadku zawartego wcześniej sakramentalnego związku małżeńskiego, jest to równoznaczne ze stwierdzeniem przeszkody do zawarcia małżeństwa.
- 2/ Dowód tożsamości.
- 3/ Zaświadczenie o ukończonym kursie przedmałżeńskim.
- 4/ Zaświadczenie z odbycia trzech spotkań w Poradni życia małżeńskiego, które prowadzone są zwykle przy parafiach.
- 5/ Zaświadczenie formatu A4 wydane w trzech egzemplarzach z Urzędu Stanu Cywilnego właściwego miejsca zamieszkania jednej ze stron, o braku przeszkód do zawarcia małżeństwa na gruncie prawa cywilnego. Zaświadczenie to wypełnione jest z jednej strony przez USC, a druga strona zawiera miejsce do wypełnienia przez parafię w której zawierany jest związek małżeński. Na podstawie wypełnionego wniosku, dostarczonego następnie do USC przez zarządcę parafii w terminie pięciu dni od momentu zawarcia małżeństwa, zyskuje ono skutki cywilne.

Zaświadczenie z USC o którym mowa powyżej, ważne jest tylko przez trzy miesiące od chwili wydania. Należy zatem zwrócić uwagę, by udać się do Urzędu w takim terminie, by ważność wydanego zaświadczenia nie upłynęła przed planowaną datą ślubu. W przeciwnym razie małżeństwo nie będzie ważne na forum państwowym – gdyby przeoczono wymaganą prawem datę ważności. W takim przypadku – jak również w przypadku niedopełnienia przez proboszcza parafii obowiązku dostarczenia w wyznaczonym terminie owego zaświadczenia – nupturienti musieliby zawrzeć w Urzędzie Stanu Cywilnego raz jeszcze samo tylko małżeństwo cywilne.

Przy zawieraniu małżeństwa wymaga się również obecności dwóch świadków, znających nupturientów i mogących w przyszłości w razie potrzeby zaświadczyć, że małżeństwo zostało zawarte. Od świadków wymaga się jedynie ukończenia 18 roku życia.

Fakt zawarcia małżeństwa spisuje się w parafialnej *Księdze małżeństw*, zawierającej podpisy stron, świadków oraz kapłana błogosławiącego związek, gdyż jest to jedyny sakrament którego narzeczeni udzielają sobie wzajemnie sami.

ks. Waldemar

PODSUMOWANIE KOŁĘDOWE

W związku z zakończonymi odwiedzinami duszpasterskimi – nazywanymi popularnie „kołędą”, zamieszczamy poniżej krótkie podsumowanie.

Dobiegł końca czas wizyty duszpasterskiej w naszej Parafii. W Waszych domach spotkaliśmy się z serdecznością i życzliwością, jaka przystoi prawdziwym chrześcijanom. Niejednokrotnie byliśmy zbudowani Waszym świadectwem wiary i życia. Wyrażamy naszą jedność z Wami we wszystkich problemach życia codziennego, w troskach, cierpieniach i radościach, zapewniając o modlitwie w Waszej intencji. Za wszystko serdecznie dziękujemy, za ofiary, za wspólna modlitwę, za przywozy, odwozy, za wszystkie posiłki. Panom i Paniom Sołtysom wiosek za piękną organizację.

Mamy w Parafii 1.823 wejścia kołędowe. Niestety 50 wejść było zamkniętych. Naliczyliśmy 7.341 osób. Na kontrakcie cywilnym 59 par, żyjących w konkubinacie 49 par, po rozwodzie 48 osób. Te ostatnie dane napawają nasze kapłańskie serca smutkiem.

Jeszcze raz dziękujemy za wszystkie składane ofiary przez Parafian i wszystkich modlących się w naszym kościele, dzięki czemu nie mamy żadnych długów. Wszystkie pożyczki zostały spłacone.

Najważniejsze wydatki w minionym roku 2006 to:

remonty i malowanie elewacji kościoła	161.531,50 zł
wydatki administracyjne	33.528,00 zł
w tym:	
składowanie śmieci	3.035,00 zł
energia elektryczna	10.299,00 zł
woda	1.994,00 zł
danina	8.500,00 zł
ubezpieczenia	1.700,00 zł
odpust	8.000,00 zł
wynagrodzenia	33.215,00 zł
składki z I niedzieli każdego miesiąca do Kurii	22.320,00 zł
inne	36.000,00 zł.

W 2006 r. otrzymaliśmy też dotację z Urzędu Gminy w wysokości 11.000,00 zł w czym partycypowało Sołectwo Lubasz. Innych dotacji nie było.

W tym roku planujemy odrestaurowanie dwóch kolejnych ołtarzy. Jak wyczytaliśmy w Biuletynie Informacyjnym Samorządu Gminy Lubasz, dotacja Urzędu Gminy na 2007 rok ma wynieść również 11.000,00 zł, w tym 1.000,00 zł od Sołectwa Lubasz. Bóg zapłać za pamięć.

Na kolanach dziękujemy Bogu Wszechmogącemu, za to, że Was i nas kapłanów powołał do budowania Kościoła duchowego i materialnego w Lubasz. Jest nam wszystkim ciężko, ale jak się już dziś nie cieszyć tym, co zostało wykonane w sferze duchowej i materialnej, jako kontynuacja dzieła poprzednika śp. ks. kan. Jerzego Kędzińskiego. Ciesz się drogi Bracie i droga Sostro, że w tym wszystkim jest także i Twoja częśćka, Twój udział, mała cegiełka, kropelka Twojego potu, Twoja modlitwa...

Pełni wdzięczności za modlitwę w intencji kapłanów w tej Parafii i wszelką pomoc materialną polecamy się Waszej życzliwości. Miłość do Matki Boskiej Lubaskiej Królowej Rodzin, która tak mocno złączyła nasze serca, niech nadal pozostanie żywą i czułą.

Życie w dzisiejszych czasach przynosi każdego dnia tyle trudnych problemów, tyle kłopotów, tyle trosk, których sami rozwiązać nie możemy. Kto nam pomoże, kto doradzi, kto obroni, kto poda pomocną rękę, kto pocieszy serce? Nie kto inny, tylko nasza duchowa Matka – Maryja, Królowa Rodzin.

Do Niej się uciekamy, u Niej szukamy pomocy, ratunku, ocalenia. Matka Najświętsza nigdy nie zostawi swoich dzieci na pastwę losu.

Za wszystko serdeczne Bóg zapłać i ośmielamy się prosić o modlitwę w naszych intencjach.

Wasi duszpasterze

SKŁADKI W ROKU 2007

- Na rzecz **Archidiecezji**
 - taca miesięczna (obliczana wg wskazań dekretu Ks. Arcybiskupa)
 - „Jałmużna postna”
 - określona dekretem księdza Arcybiskupa część Daniny Diecezjalnej
- Na potrzeby **Stolicy Świętej**: 29 VI („Świętopietrze”) i 11 XI.
- Na **biedne kościoły**: w uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP
- Na **KUL i Wydział Teologiczny UAM** – taca ze wszystkich Mszy św. (26 XII; Poniedziałek Wielkanocny; druga niedziela sierpnia)
- Zbiórka do puszek
 - na **KUL i WT UAM** (druga niedziela czerwca i trzecia niedziela września)
 - na **ASD** (jedna z niedziel wiosennych i jesiennych)
- Ofiara z Grobu Pańskiego na rzecz **Kościołów Wschodnich**
- Ofiara na **Misje** (uroczystość Objawienia Pańskiego; druga niedziela Wielkiego Postu; Niedziela misyjna)
- Na rzecz „**Caritas**” **Archidiecezji Poznańskiej**
 - w Środę Popielcową
 - w Uroczystość Wniebowzięcia NMP 15 VIII
 - w jedną z niedziel Tygodnia Miłosierdzia
 - określona dekretem Ks. Arcybiskupa część Daniny Diecezjalnej
- Na **Fundusz Pomocy Kościołowi na Wschodzie** – zbiórka do puszek w drugą niedzielę Adwentu
- Na **Fundusz Obrony Życia** – zbiórka do puszek 26 III
- Na „**Dzieło Nowego Tysiąclecia**” w Dniu Papieskim

STATYSTYKA ZA LATA 2000 – 2006

CHRZTY

2000 – 85	2004 – 73
2001 – 102	2005 – 80
2002 – 78	2006 – 88
2003 – 79	

ŚLUBY

2000 – 50	2004 – 26
2001 – 39	2005 – 37
2002 – 31	2006 – 53
2003 – 40	

ZGONY

2000 – 74	2004 – 63
2001 – 66	2005 – 66
2002 – 60	2006 – 48
2003 – 66	

SAKRAMENTY I ROCZNICE

OCHRZCZENI

w miesiącu styczniu

- * Aleksandra Graj
- * Franciszek Ksawery Zandon
- * Szymon Grzegorz Ławniczak
- * Kacper Piotr Kluza
- * Fabian Gadziński
- * Julia Anna Wiza

Wszystkie dzieci serdecznie witamy w naszej parafialnej wspólnocie oraz życzymy, aby były radością dla Pana Boga i swoich rodziców.

18 URODZINY

obchodzą w marcu

Alicja Kinga Gawrych
Bartosz Piotr Faferek
Grażyna Katarzyna Niezborala
Marek Geremek
Michał Antkowiak
Marek Słodowy

Młodym ludziom wkraczającym w dorosłe życie, życzymy obfitości darów i światła Ducha Świętego w wyborze właściwej drogi życia.

NOWOŻEŃCY

Tomasz Rybarczyk
– Beata Gredeczyszyn

Nowożeńcom życzymy na nowej drodze życia wielu łask Bożych oraz opieki Matki Boskiej Królowej Rodzin.

SAKRAMENT MAŁŻEŃSTWA

zawarli w marcu przed 50 – laty

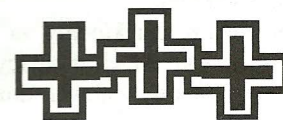
Andrzej Dura – Pelagia Gertruda Bilaska

Jubilatom życzymy wielu łask Bożych i opieki Matki Bożej na dalsze lata wspólnego życia. Zmarłych natomiast otaczamy modlitwą.

ZMARLI

† Florian Dukat
† Zofia Łuś
† Jadwiga Ewald
† Pelagia Jagła
† Irena Jahns
† Roman Krygowski

† Janina Wieczorek
† Wacław Kina

Wieczny odpoczynek racz im dać Panie, a światłość wiekuista niechaj im świeci na wieki wieków. Amen.

PRZYDATNE INFORMACJE

MSZE ŚW. W KOŚCIELE PARAFIALNYM

w niedziele i święta
godz. 7³⁰, 9³⁰, 11³⁰, 16⁰⁰

w tygodniu
godz. 7⁰⁰, 17³⁰, 18⁰⁰

w środę
godz. 9⁰⁰ i 18⁰⁰ Nowenna
godz. 17³⁰

w sobotę
godz. 8⁰⁰, 17³⁰ i 18⁰⁰

MSZE ŚW. NA FILIACH

w niedziele
Krucz – godz. 9⁰⁰
Jędrzejewo – godz. 10³⁰
w I piątek miesiąca
Jędrzejewo – godz. 16³⁰
Krucz – godz. 18⁰⁰

BIURO PARAFIALNE

poniedziałek – godz. 8⁰⁰ – 10⁰⁰
wtorek i środa – godz. 16³⁰ – 17³⁰
czwartek – godz. 15³⁰ – 17³⁰

NARZECZENI

czwartek
godz. 15³⁰ – 17⁰⁰

Narzeczeni pragnący zawrzeć związek małżeński zgłaszają się najpóźniej na trzy miesiące przed planowaną uroczystością.

CHRZTY

II i IV sobota miesiąca
godz. 17⁰⁰

Chrzest zgłasza jeden z rodziców z tygodniowym wyprzedzeniem. Katecheza dla rodziców i chrzestnych w piątek poprzedzający chrzest, po wieczornej Mszy św.

PORADNIA DLA NARZECZONYCH PORADNIA RODZINNA

(0-67) 255-56-84 lub 668-12-77-85
Zainteresowani umawiają się na telefon.

SPOTKANIA MŁODZIEŻY

Piątek
gody. 19⁰⁰ – schola
godz. 20⁰⁰ – krąg biblijny

TELEFONY DO PARAFII

(0-67) 255-60-11 lub 255-64-11

NUMERY KONT PARAFIALNYCH

Parafia
02 8951 0009 1300 2440 2000 0010
„Caritas” Parafialna
58 8951 0009 1313 7139 2000 0010

PARAFIA W INTERNECIE

<http://www.sanktuarium-lubasz.pl>
e-mail: biuro@sanktuarium-lubasz.pl
lubasz@archpoznan.org.pl

TERMINY UDZIELANIA CHRZTU ŚW.

10 i 24 lutego	11 i 25 sierpnia
10 i 24 marca	15 i 29 września
14 i 28 kwietnia	13 i 27 października
12 i 26 maja	10 i 24 listopada
9 i 23 czerwca	8 i 22 grudnia
14 i 28 lipca	

ŚRODA POPIELCOWA

21 lutego 2007 r.

REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE

Szkoła Podstawowa w Lubasz
12 – 14 marca 2007 r.
Szkoła Podstawowa w Jędrzejewie
5 – 7 marca 2007 r.
Szkoła Podstawowa w Milkowie
5 – 7 marca 2007 r.
Szkoła Podstawowa w Kruczu
26 – 28 lutego 2007 r.
Gimnazjum w Lubasz
12–14 marca 2007 r.
Szkoła Prywatna Edukacja Lubasz
12 – 14 marca 2007 r.
Zespół Szkół Leśnych w Goraju
13 – 15 marca 2007 r.
Rekolekcje Parafialne
15 – 18 marca 2007 r.

NASI DOBROCZYŃCY

**URZĄD GMINY
W LUBASZU**

ZAKŁAD GRAFICZNY

ul. Kościuszki 28, 64 - 700 Czarnków

tel./fax (067) 255-27-74 e-mail: sts@onet.pl

Oferujemy wykonanie:

- Ulotek
- Folderów
- Plakatów
- Teczek firmowych
- Kalendarzy
- Gazetek reklamowych
- Listowników
- Bloczków samokopiujących
- Czasopism
- Formularzy
- Etykiat samoprzylepnych
- Wizytówek
- Reklamy zewnętrznej
- Gadżetów reklamowych
- Pieczętek

**Spółdzielcza Grupa Bankowa
Bank Spółdzielczy
w Czarnkowie
Oddział w Lubaszu**

FIRMA "MICHAŁOWSKI"

Henryk Michałowski

Spółka jawna

PNIEWY

RESTAURACJA "ZAKĄTEK"

Służy pomocą przy organizacji imprez okolicznościowych

JESTEŚMY PO TO ABY CI POMÓC

☎ 0 - 67 255 - 61 - 74 lub 255 - 75 - 00
LUBASZ, ul. Chrobrego 30

Europejskie
Centrum
Pomocy
Poszkodowanym

**Odszkodowania
komunikacyjne**

ULEGŁEŚ WYPADKOWI?

ZGŁOŚ SIĘ DO NAS

*Pomagamy ofiarom wypadków i ich rodzinom
w uzyskaniu odszkodowania*

Za rozpatrzenie sprawy nie pobieramy żadnych opłat

tel. kom. 509 279 362

e-mail: rufu_s1@op.pl

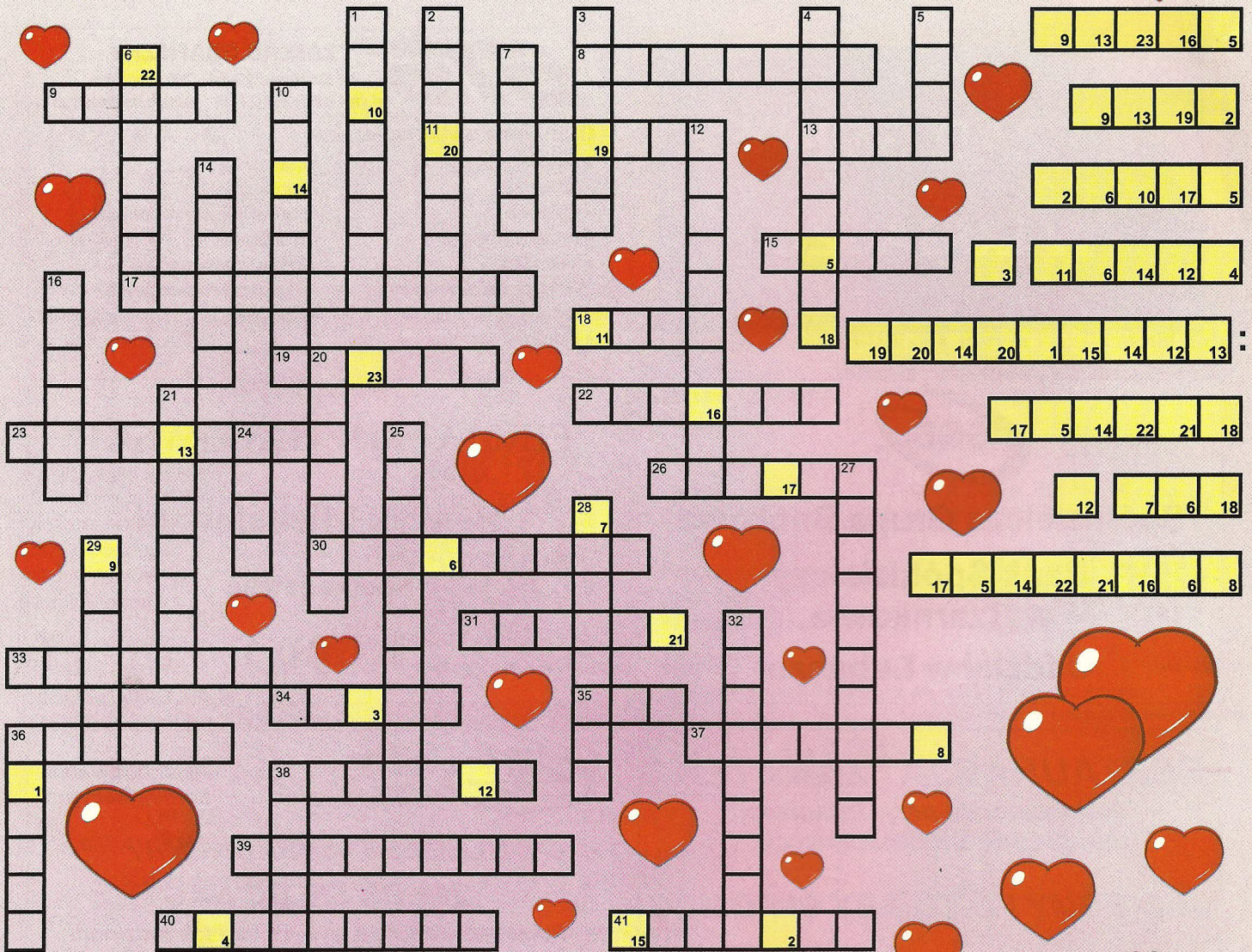
**TO MIEJSCE
CZEKA NA CIEBIE**

**TO MIEJSCE
CZEKA NA CIEBIE**

Z KRASNEGO WZGÓRZA – miesięcznik Parafii Rzymskokatolickiej pw. Narodzenia NMP, Sanktuarium Matki Boskiej Królowej Rodzin w Lubasz. **Redakcja:** ks. W. Jaśkowiak – red. naczelny, E. Bałęczna, s. K. Grochowska, K. Grygiel, S. Karlińska, M. Kaziński, A. Korzeniowska, S. Łapawa, A. Łyczykowska, A. Rzeszowska, D. Zielińska. **Współpraca:** Parafianie. **Adres redakcji:** Parafia Rzymskokatolicka pw. Narodzenia NMP, pl. ks. kan. J. Kędzierskiego 2, PL-64 720 Lubasz. **Druk:** Zakład Graficzny STS, ul. Kościuszki 28, PL-64 700 CZARNKÓW. Nakład 300 egz. Redakcja zastrzega sobie prawo adiustacji, skracania tekstów i listów oraz zmiany ich tytułów. Pismo przeznaczone jest do użytku wewnętrznego i utrzymuje się z dobrowolnych ofiar. Parafia nie czerpie żadnych korzyści materialnych z wydawania czasopisma.

WALENTYNKOWA KRZYŻÓWKA

POZIOMO:

8. Rozmowa z Bogiem
9. Jedna z liturgii na Mszy Świętej
11. ... Orłowski – patron lubaskiego gimnazjum
13. Jak ... w pacierzu
15. Chuligan
17. Umiejętność mówienia „nie”
18. Dowcip
19. Taniec salonowy z XIXw.
22. Towarzysz św. Pawła w trakcie I wyprawy misyjnej
23. Wielka ... Świątecznej Pomocy
26. Pasterz Kościoła
30. Czwarta z Tajemnic Bolesnych mówi o Drodze...
31. Inaczej Pismo Święte
33. Mechaniczne pianino
34. Napisał najwięcej psalmów dla Pana Jezusa
35. Jeden z Ewangelistów
36. Drobnie rośliny zarodnikowe
37. Mundur
38. Inaczej Ocean Spokojny
39. Stolica Danii
40. Nazwa parafialnego chóru
41. Jedne z tajemnic

PIONOWO:

1. ... Krzywousty
2. Jeden z darów ofiarowanych Jezusowi przez Trzech Króli
3. „Duchu Święty, który oświecasz serca i ... nasze”
4. Stworzył ją Bóg w pierwszym dniu tworzenia świata
5. Brat Abła
6. Inaczej kazanie
7. Uchwyt kubka
10. „Kubuś ...” – książka A. A. Milne
12. Obchodzone są 14 lutego
14. Denna lub czołowa
16. Tam św. Paweł uzdrowił kalekę podczas I wyprawy misyjnej
20. Chustka na szyję
21. ... Da Vinci
24. 1000 kg
25. Byli nimi np.: św. Szczepan i św. Stanisław
27. Pierwsza środa Wielkiego Postu
28. Tam urodził się Pan Jezus
29. Wydał Pana Jezusa za 30 srebrników
32. Pierwsze cztery księgi Nowego Testamentu
36. Mają swe święto 6 stycznia – „... ze Wschodu”
38. Uczeń Jezusa nazywany Skałą

Oprac. A.Ł. M.D.

Rozwiązanie krzyżówki powstanie po przeniesieniu liter z zaznaczonych pól krzyżówki do ich odpowiedników w diagramie. Prosimy je składać w zakrystii lub przesłać na adres redakcji. Prawidłowe hasło z poprzedniego numeru brzmi: *Cud w Betlejem*. Nagrodę, którą odebrać można w zakrystii otrzymuje Katarzyna Graj. Gratulujemy!

Redakcja